

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1000. Usque Ad Annum 1063

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1761

VD18 90117956

§. II.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66323](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66323)

manis Iustitia eluxit. At conversæ *Mœurs*
 Gentes in professione Fidei non illico *Chret.c.57.*
 pristinos mores exuebant. Plerique
 leves, mutabiles, pravis affectibus ca-
 pti permanebant, magisque impetu
 quam ratione movebantur. Obser-
 vaveris, candide Lector, quales Chri-
 stiani Clodoveus & filii ejus fuerint.
 Hi populi, Majorum suorum more, li-
 teras artesque contemnebant, vena-
 tui & bello indulgentes. Unde bre-
 vi etiam apud Romanos Barbaris sub-
 jectos ignorantiae vitium subrepfit.
 Nam mores Gentis sibi dominantis
 Subditi facile accipiunt, atque si de-
 sint laudes & præmia Musæ lan-
 guent.

§. II.

In Galliis videmus abjici cœpisse *Literarum*
 literarum studia exeunte Sæculo VI. *studia ab-*
jiciuntur.
 nempe centum ferme annis, ex quo
 Franci advenerant. Hujus rei exem-
 plum habemus manifestum in Grego-
 rio Turonensi, de se ipso fatente, quod
 Grammaticæ humanisque literis pa-
 rum studuerit. Sed etiam si non fa-
 teretur, id ipsum tamen satis pateret.

Ff 3

Ve-

Verum etiam alia, quæ majoris momenti sunt, quam stili amœnitas, in ejus Scriptis desiderantur. Nam nec rerum selectus invenitur, nec ordo. Historia rerum Ecclesiasticarum narrationi sæcularium confuse miscetur; referuntur plerumque res nihili, cum adjunctis vulgaribus, & indignis, quæ in Historia seria locum habeant. Præterea Gregorius miraculis plus justo & promiscue fidem adhibet.

Hæc vero in illius ævi Scriptoribus potius educationis & disciplinæ, quam naturæ vitia fuisse censeo, ne dicere cogamur, per complura Sæcula vix unum alterumve natum fuisse hominem, cui ingenium bonum & simul sanum judicium natura dedisset. Sed optima quæque ingenia opinionibus vulgaribus, quibus in pueritia imbuta fuere, facile inhaerent, nisi via & ratione uti discant, & præstantes Magistros imitentur. Ergo scientiæ non equidem in totum cum Romano Imperio interierunt, eas enim Religio naufragio eripuit, sed his soli viri Ecclesiastici, atque rudi & imperfecta metho-

methodo vacarunt. De scientiis vero humanis hic mihi sermo est, quia si *Hist. l. XL.*
 spectemus Dogmata Religionis Au- *§. 7.*
 ctoritatem certam Scripturæ & Tra- *tom. 9. Conc.*
 ditionis a Patribus acceptæ sequeban- *p. 681.*
 tur. Quod testatum facit Agatho
 Papa in Epistola Legatis suis ad Con-
 cilium Sextum proficiscentibus com-
 missa. *Non eos ideo mittimus, inquit,*
ut eorum scientiam jactemus. Quis
enim perfectam Scripturarum scientiam
requirat in hominibus in medio Natio-
num barbararum versantibus, & ma-
num suarum labore vix tantum quoti-
die lucrantibus, quo famem depellant?
At simplici mente Fidem a Patribus no-
bis traditam tenemus.

In sequentibus Sæculis viri cete-
 ris sapientiores, quales fuere Beda, Al-
 cuinus, Hincmarus, Gerbertus, ævi
 sui vitio, velut torrente, abripiebantur.
 Scientias omnes complecti cu-
 pientes, ex omnibus aliquid, nullam
 absolute capiebant. Inprimis Criti-
 ca arte destituebantur, qua Opera
 Genuina ab Apocryphis discernere
 debuissent. Jam enim illa ætate per-

Hist. lib.
XXX. §. 8.

multa Scripta circumferebantur, quibus clarissimorum Virorum nomina non solum ab Hæreticis, sed etiam a Catholicis, & quidem intentione non mala, falso præfixa visebantur. Suo loco memoravimus, Vigilium Tapsensem fassum fuisse, quod S. Athanasii nomen, suo suppresso, mutuatus esset, ut Vandalorum Arianorum benevolentiam captaret. Itaque ubi desiderabantur Acta Martyris, in ipsius Festo legenda, concinnabantur vel verisimilia, vel, ut ad vulgi genium accommodarentur, prodigiis plena. Id enim ad nutriendam Fidelium pietatem plurimum conferre credebatur. Hujusmodi Lectiones maxime in Sæculo nono, quo Translationes Reliquiarum frequentissimæ erant, confectæ sunt.

Hist. l. LI.
§. 14.

Falsa quoque monumenta aliqui creabant, sive in supplementum veterum, quæ erant deperdita, sive omnino commentitia. Ad quam classem referenda est celebratissima Constantini Donatio, de cujus veritate Sæculo nono in Francia nemo dubi-

dubitabat. Inter hæc vero Scripta supposititia nullæ perniciosiores extitere, quam Decretales Epistolæ primorum quatuor Sæculorum Pontificibus adscriptæ, quæ, novis principiis de Judicio Episcoporum & auctoritate Papæ introductis, Disciplinæ Ecclesiasticæ vulnus immedicabile inflixerunt. Hincmarus Canonistarum sui ævi facile Princeps nunquam tamen vera a falsis distinguere valuit. Non nesciebat has Epistolas superioribus Sæculis fuisse ignotas, ipso enim docente discimus, quo tempore in lucem prodire cœperint; sed, Criticæ expers, argumenta falsitatis ut ut manifesta non vidit. Quin & ipse, ubi has Decretales causæ suæ favere putabat, in subsidium adducebat.

*Hist. lib.
XLIV. §.
22.*

Alius ignorantiae effectus est, quod reddat homines nimium credulos, & ad superstitionem pronos, quia eis principia fidei certa & firma, & cognitio perfecta, ad quid credendum Religio obliget, desunt. Deus omnipotens est, & Sancti apud Deum magna valent auctoritate. Sunt duæ

Ff 5

pro-

propositiones, quas nemo Catholicorum in dubium vocat. Ergo omnibus miraculis, quæ intercessioni Sanctorum tribuuntur, fidem habere te-
neor. Id nullatenus consequitur. Sed ad examen cogenda sunt argumenta eo accuratius, quo magis ea, quæ affirmantur, supra fidem esse videntur, & maximi momenti sunt. Quippe
asserere falsum miraculum, secundum
S. Paulum, peccatum est, quo falsum
testimonium contra Deum dicimus;
quod etiam sapienter S. Petrus Da-
miani observat. Itaque neutiquam
nos pietas miracula leviter credere,
sed potius rigido examini subicere ju-
bet. Pari modo res se habet, si de
Revelationibus, de Apparitione Spi-
rituum, de Operatione Dæmonum,
sive id ministerio magorum, sive alia
via fieri dicantur, quæstio sit. Nem-
pe, quæcunque supernaturali virtu-
te facta affirmantur, omnis vir pru-
dens, & Religionis amans, caute &
sobrie discutit.

His permotus paucissima de in-
genti numero miraculorum retuli,
quæ

*1. Cor. 15. 15.
Petr. Dam.
S. Dom. Lo-
vic. n. 1.*

quæ Scriptores in his obscuris Sæculis literis mandarunt. Quippe non tam vera, quam prodigiosa voluisse scribere mihi videbantur. Quin etiam vadem me dare nollem, nullum eorum lucelli amore impulsu scripsisse, siue ut patratorum miraculorum fama & sanitatis recuperandæ spes largas a Fidelibus oblationes eliceret, siue ut Bona Ecclesiarum rapientibus Divinæ vindictæ metus incuteretur. Illo enim tendunt pleræque narrationes, quæ in Collectione miraculorum de SS. Martino, Benedicto, aliisque viris celeberrimis in Fastis Ecclesiasticis leguntur. Quasivero Sancti, qui ideo Sancti sunt, quia divitias terrenas contempserunt, in Cœlum translati avaritiæ cupiditate accenderentur, & auctoritate, qua apud Deum valent, ad pœnas ab illis exigendas uterentur, qui Ecclesiarum suarum ærarium expilarent. (*)

§. III.

(*) Ad hunc locum Fleurii Adversarius in Reflexionibus super III. Dissertationem dicit: *Quando invasores Bonorum Ecclesiasticorum puni-
ntos*